

שהרי לא נאמר פטור ייבום אלא באחות אשה, וכל העריות נלמדות בדרשה ממנה, ומה עדיפות יש לבתו על שאר העריות?

ומשינין: נהי, הגם, דלענין פטור מייבום, אתיין, נלמדות כל העריות מדרשא מאחות אשה.

בכל זאת, עיקר איסוריהו — בהדיא במפורש כתיב בהו, בהן.

אבל בתו — עיקר איסורא נלמד מדרשא, שהרי לא כתוב איסור בתו בתורה כלל. ולכן היא חביבה על התנא יותר.

דאמר רבא, אמר לי רב יצחק בר אבדימי: אתיא, נלמד איסור ערות בתו בגזירה שוה "הנה הנה" [ויקרא י"ח].

איסור בתו שנולדה לו מאשתו הנשואה לו [אך לא בתו מאנוסתו] יש ללמוד מאיסור בת אשתו, שהוא אפילו בבת אשתו מבעלה הקודם.

שהרי לא גרע זה שהיא בתו מאשתו, מבת אשתו מבעל אחר, שאסורה לו, כיון שהיא בתה של אשתו.

ולימוד זה, הוא גם על בת בנו ובת בתו, שלא גרעו מבת בנה ובת בתה של אשתו מאדם אחר.

אך אין זה לימוד לאסור את בתו מאנוסתו, שהרי הפסוק הזה, האוסר את "בת אשתו" מדבר בענין של אישות ולא באונס של אשה פנויה.

ולכן צריך ללמוד את איסור בתו מאנוסתו מגזירה שוה:

לפי שמצינו פסוק אחר, שבו אסר הכתוב את בת בנו ובת בתו מאנוסתו. שנאמר "ערות בת בנך או בת בנך לא תגלה". ושם לא נקט הכתוב לשון אישות, ולכן הוא נאמר אפילו בבת בנו ובת בתו מאנוסתו.

אלא, שבפסוק הזה לא נאמר איסור על בתו מאנוסתו.

ויש לנו ללמוד בגזירה שוה: כיון שנאמר בפסוק זה "הנה", ונאמר גם בפסוק של בת אשתו "הנה" —

הרי כמו שבבת אשתו נאסרה בתו כמו בת בנה ובת בתה,

הוא הדין בבתו מאנוסתו, היא תהא אסורה כמו בת בנו ובת בתו מאנוסתו, האמורות במפורש בפסוק האחר.

וכמו כן אתיא גזירה שוה לעונש שריפה על בתו:

נאמרה "זמח" בבת אשתו [ויקרא יח].

ונאמרה "זמח" [ויקרא כ] בעונש שריפה, בחמותו.

ועדיין יש מקום להקשות על הסדר שנקט התנא במניין העריות:

השתא, עתה דאמרת, שכל מלתא דאתיא מדרשא חביבא ליה לתנא, ולכן הוא מקדים אותו, תיקשי:

ליתני לערות אחות אשה, שממנה לומדים את פטור היבום בכל העריות, לבסוף, כיון שרק בערות אחות אשה נאמר הפטור מיבום במפורש, ואילו כל שאר העריות נלמדות ממנה.